

Pling! Mijn aureool schoot in stand twaalf

Ik heb een vriendin die de vuilnis-
mannen elke week een glas melk
geeft. Ze doet dat vanuit een
aangeboren gevoel voor mede-
menselijkheid. Zonder er een tel
over na te denken. Zodra ze de
vuilniswagen haar straat in hoort rijden,
vliegt er als het ware volautomatisch een
pak melk uit haar koelkast recht in haar
handen. Mijn eigen goedheid werkt
minder spontaan. Die werkt eigenlijk
alleen wanneer er strikt pragmatische
redenen voor bestaan. Het is gênant,
maar waar. Neem nu van de week, toen ik
van de kapper kwam. Daar had ik een
klein vermogen uitgegeven aan een
kuurtje met bijenwas omdat mijn haar
beslist een opkikker nodig had. Het effect
van het wonderbaarlijke smeersel zou
tien wasbeurten lang merkbaar zijn. Op
weg naar huis zat ik me een beetje te
schamen over het gemak waarmee ik zo
veel geld had besteed aan iets wat maar
zo kort zou beklijven. Het regende
pijpenstelen, en toen ik mijn auto voor de
deur parkeerde, zag ik twee piepjonge
postbezorgers onder een struik in mijn
tuin zitten schuilen. Juist, deze situatie
bood me een uitgelezen kans om mezelf
meteen een aflat te bezorgen voor mijn
verwende, exorbitante gedrag. Zonder
dralen stak ik mijn bijenwashoofd onder
de druipende struik (dat was alvast één
wasbeurt minder) en vroeg vol mede-

dogen: “Willen jullie niet even binnen-
komen om iets warmes te drinken?” Pling!
Mijn aureool schoot in stand twaalf. De
postbodes staarden me verbouwereerd
aan. Van dichtbij leken ze jong genoeg
om nog dagelijks van hun moeder te
horen te krijgen dat ze zich nóóit door
wildvreemden mee naar binnen moesten
laten lokken. Ik straalde krachtig uit
dat ik een onschuldig oud vrouwtje was,
terwijl ik geërgerd dacht: even mee-
werken jongens, ik heb het voor het
morele evenwicht nodig om even een
goede daad te doen. Tot mijn opluchting
zeiden ze ja op het moment dat het nog
zes keer zo hard begon te plenzen. In
ganzenpas stoven ze op hun doorweekte
gympen achter me aan mijn huis in. Daar
ging ik hartelijk aan de slag met koffie,
suiker en melk. “We zaten net te fantasie-
ren dat we misschien even zouden mogen
schuilen bij een aardig iemand,” zei de
ene. “Ja, bij zo iemand als u,” zei de
andere. “Ach,” zei ik bescheiden. “Zo zie
je maar hoe groot de kracht van een wens
kan zijn. Wie niet wenst, wie niet wint.”
Het is altijd de moeite waard om de jeugd
een leermomentje mee te geven. En al
was het allemaal pure berekening mijner-
zijds, die twee zaten tenminste eventjes
lekker droog.

Renate Dorrestein

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.